

Sprawa C-166/20**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

22 kwietnia 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

8 kwietnia 2020 r.

Strona skarżąca:

BB

Druga strona postępowania:

Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija (ministerstwo zdrowia Republiki Litewskiej)

Przedmiot postępowania głównego

Spór dotyczący odmowy uznania, że strona skarżąca posiada kwalifikacje zawodowe farmaceuty w sytuacji, w której mogły one zostać uzyskane w kilku państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia i zastosowanie w niniejszej sprawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (zwanej dalej „dyrektywą 2005/36/WE”), art. 45 i 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) oraz art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”); art. 267 akapit trzeci TFUE.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 10 lit. b) dyrektywy 2005/36/WE, w świetle celu tej dyrektywy określonego w jej art. 1, należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie w sytuacji, w której dana osoba nie uzyskała dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, ponieważ być może spełniła wymogi niezbędne dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w kilku, a nie w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej? Czy w takiej sytuacji, w której dana osoba nie uzyskała dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, ponieważ być może spełniła wymogi niezbędne dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w kilku, a nie w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej, rozdział I (Ogólny system uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji) w tytule III dyrektywy 2005/36/WE powinno się interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on instytucję uznającą kwalifikacje do oceny treści wszystkich dokumentów złożonych przez tę osobę, które mogą potwierdzić kwalifikacje zawodowe oraz ich zgodność z wymogami przewidzianymi dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w przyjmującym państwie członkowskim, a także – w razie potrzeby – do zastosowania środków wyrównawczych?

2. Czy w sytuacji takiej jak ta występująca w niniejszej sprawie, w której strona skarżąca być może spełniła wymogi niezbędne dla uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty w rozumieniu art. 44 w sekcji 7 rozdziału III dyrektywy 2005/36/WE, ale wymogi te zostały spełnione w kilku, a nie w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w związku z czym strona skarżąca nie posiada dokumentu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe określonego w pkt 5.6.2 załącznika V do dyrektywy 2005/36/WE, art. 45 i 49 TFUE oraz art. 15 karty powinno się interpretować w ten sposób, że zobowiązują one właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego do oceny kształcenia zawodowego strony skarżącej i porównania go z kształceniem zawodowym wymaganym w państwie przyjmującym, a także do oceny treści złożonych dokumentów, które mogą potwierdzić kwalifikacje zawodowe oraz ich zgodność z wymogami przewidzianymi dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w przyjmującym państwie członkowskim, a także – w razie potrzeby – do zastosowania środków wyrównawczych?

Przywołane przepisy prawa Unii

Artykuły 45 ust. 1–3 oraz art. 49 TFUE

Artykuł 15 ust. 1 i 2 karty

Artykuł 1, art. 3 ust. 1 lit. c), art. 10 lit. b), art. 11, 13, 14, 21, 24 i 44 oraz pkt 5.6.2 załącznika V do dyrektywy 2005/36/WE

Przywołane przepisy prawa krajowego

Artykuł 1 ust. 1 Lietuvos Respublikos reglamentuojamų profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymo (ustawy Republiki Litewskiej dotyczącej uznawania regulowanych kwalifikacji zawodowych), w brzmieniu obowiązującym od dnia 31 stycznia 2014 r. (zwanej dalej „ustawą”), stanowi:

„1. Niniejsza ustawa określa zasady i mechanizmy uznawania kwalifikacji zawodowych obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej (zwanej dalej „UE”), obywateli państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwanego dalej „EOG”) i obywateli Konfederacji Szwajcarskiej *uzyskanych* w UE, EOG i Konfederacji Szwajcarskiej, ustanawia współpracę administracyjną i gwarantuje, że osoby, które uzyskały kwalifikacje zawodowe *w innym państwie członkowskim*, będą mieć te same prawa, co obywatele Republiki Litewskiej w zakresie wykonywania zawodu regulowanego w Republice Litewskiej – zarówno w ramach samozatrudnienia, jak i stosunku pracy”.

Artykuł 10 pkt 2 („Zakres ogólnego systemu uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji”) tej ustawy stanowi:

„Przepisy niniejszego rozdziału znajdują zastosowanie do wszystkich zawodów regulowanych z wyjątkiem zawodów określonych w rozdziałach II i III części III niniejszej ustawy [oraz] sytuacji, w których dana osoba, z przyczyn szczególnych i wyjątkowych, nie spełnia warunków określonych w przepisach zawartych w tych rozdziałach:

[...]

(2) w przypadku lekarzy posiadających podstawowy poziom wykształcenia medycznego, lekarzy specjalistów, pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, lekarzy dentystów, lekarzy weterynarii, położnych, farmaceutów i architektów — jeżeli dana osoba nie spełnia wymogów dotyczących odbycia faktycznej i zgodnej z prawem praktyki zawodowej, o których mowa w art. 19, 23, 29, 33, 35, 39 i 45 niniejszej ustawy”.

Rozporządzenie nr V-802 ministra edukacji i nauki Republiki Litewskiej z dnia 23 lipca 2015 r., zatytułowane „Zatwierdzenie programu studiów farmaceutycznych” (zwane dalej „rozporządzeniem nr V-802”), stanowi:

„3. Studia w zakresie farmacji mogą być prowadzone przez szkoły wyższe jako zawodowe studia licencjackie pierwszego stopnia lub przez uniwersytety jako studia jednolite.

[...]

11. Studia jednolite w zakresie farmacji są poświęcone studiom w zakresie dyscypliny podstawowej, po ukończeniu których nadaje się tytuł magistra w

tym obszarze oraz kwalifikacje w zakresie farmacji. Tytuł magistra w zakresie farmacji stanowi dowód przygotowania do wykonywania czynności farmaceutycznych i prowadzenia badań naukowych, a także kontynuowania nauki w ramach uniwersyteckich studiów doktoranckich w wybranej specjalności.

[...]

14. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji farmaceuty potwierdza odbycie kształcenia w zakresie farmacji trwającego co najmniej pięć lat, spełniającego następujące wymogi minimalne:

14.1. cztery lata kształcenia teoretycznego i praktycznego w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie, w instytucji szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu;

14.2. sześciomiesięczna praktyka w ogólnodostępnej aptece lub w szpitalu, pod nadzorem osoby odpowiadającej za czynności farmaceutyczne”.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania głównego

- 1 Strona skarżąca ukończyła czteroletnie studia w zakresie farmacji na Uniwersytecie w Huddersfield (Zjednoczone Królestwo), uzyskując w dniu 18 lipca 2013 r. tytuł magistra farmacji; odbyła również sześciomiesięczną praktykę w aptece, która została pozytywnie oceniona i zaliczona.
- 2 Uzyskanie kwalifikacji w zakresie farmacji w Zjednoczonym Królestwie wymaga uzyskania wykształcenia wyższego, tj. ukończenia czteroletnich studiów uniwersyteckich, a także odbycia dwunastomiesięcznej praktyki zawodowej w aptece. Ze względu na trudną sytuację osobistą strona skarżąca musiała wrócić na Litwę, w związku z czym nie ukończyła w pełnym wymiarze praktyki w aptece w Zjednoczonym Królestwie.
- 3 W dniu 23 lipca 2014 r. Studijų kokybės vertinimo centras (ośrodek oceny jakości w szkolnictwie wyższym, Litwa) wydał stronie skarżącej zaświadczenie potwierdzające uznanie kwalifikacji akademickich i postanowił uznać jej dyplom za równoważny z tytułem magistra przyznawanym po ukończeniu studiów jednolitych w zakresie farmacji w Republice Litewskiej, ale stwierdził, że zaświadczenie to nie oznacza uznania kwalifikacji zawodowych, ponieważ te może uznać wyłącznie upoważniona do tego instytucja, czyli druga strona postępowania.
- 4 W dniu 6 sierpnia 2014 r. strona skarżąca zwróciła się do drugiej strony postępowania z wnioskiem o uznanie jej kwalifikacji zawodowych. Druga strona postępowania wskazała, że dokumenty strony skarżącej potwierdzają jej wykształcenie akademickie, ale nie kwalifikacje zawodowe, oraz że nie wiadomo,

gdzie (na Litwie czy w Zjednoczonym Królestwie) powinno się odbyć pozostałe sześć miesięcy praktyki.

- 5 We wrześniu 2014 r. strona skarżąca zawarła umowę w sprawie studiów z Litewskim Uniwersytetem Medycznym, na podstawie której odbyła kolejną sześciomiesięczną praktykę w aptece. W dniu 27 maja 2015 r. uniwersytet wydał zaświadczenie, które to potwierdzało.
- 6 Strona skarżąca zwróciła się do Valstybinė vaistų kontrolės tarnyba (państwowej agencji kontroli środków leczniczych, Litwa) z wnioskiem o przyznanie jej licencji farmaceuty, przedkładając wspomniane wyżej zaświadczenie. Agencja ta odmówiła jednak wydania licencji farmaceuty, powołując się na to, że nie złożono dokumentu potwierdzającego uznanie kwalifikacji zawodowych na Litwie.
- 7 Otrzymałszy ponowny wniosek strony skarżącej o uznanie jej kwalifikacji zawodowych, w dniu 24 lipca 2017 r. Ministerstwo Zdrowia, decyzją nr V-902 zatytułowaną „Uznanie kwalifikacji zawodowych BB dla celów pracy w zawodzie farmaceuty w Republice Litewskiej” (zwaną dalej „decyzją nr V-902”), odmówiło uznania kwalifikacji strony skarżącej, informując ją o tym pismem z dnia 28 lipca 2017 r. W decyzji nr V-902 stwierdzono, że strona skarżąca nie uzyskała kwalifikacji zawodowych farmaceuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w związku z czym jej kwalifikacje nie zostają uznane. W piśmie wskazano, że strona skarżąca nie złożyła dokumentów niezbędnych dla uznania kwalifikacji.
- 8 Druga strona postępowania stwierdziła ponadto w piśmie, że właściwy organ Zjednoczonego Królestwa poinformował ją, iż strona skarżąca nie spełniła wymogów niezbędnych dla uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty w Zjednoczonym Królestwie.
- 9 Strona skarżąca odwołała się od decyzji nr V-902 wydanej przez drugą stronę postępowania do Izby Odwoławczej, która podtrzymała zaskarżoną decyzję na mocy rozstrzygnięcia z dnia 13 września 2017 r. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Izba Odwoławcza stwierdziła, że dyrektywa 2005/36/WE oraz przepisy, które ją transponują, mają zastosowanie wyłącznie do osób, które uzyskały kwalifikacje zawodowe w innym państwie członkowskim i mają dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, podczas gdy strona skarżąca nie spełnia tych wymogów, a mechanizmy wyrównawcze przewidziane w dyrektywie 2005/36/WE nie mogą znaleźć do niej zastosowania, ponieważ można je stosować jedynie do osób, które uzyskały kwalifikacje zawodowe, a których wykształcenie różni się od wykształcenia w zawodzie regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim.
- 10 Strona skarżąca odwołała się od decyzji drugiej strony postępowania i Izby Odwoławczej do Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalnego sądu administracyjnego w Wilnie, Litwa). Strona skarżąca podniosła, że zarówno druga strona postępowania, rozpatrując kwestię uznania kwalifikacji zawodowych, jak i

Izba Odwoławcza działała formalistycznie i nie oceniła ani treści złożonych przez nią dokumentów, które potwierdzały kwalifikacje, ani zgodności tych dokumentów z wymogami uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty w Republice Litewskiej, biorąc pod uwagę jedynie ich tytuły.

- 11 Na mocy wyroku z dnia 27 lutego 2018 r. sąd pierwszej instancji oddalił skargę strony skarżącej jako bezzasadną. Strona skarżąca odwołała się od tego wyroku do sądu odsyłającego.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Artykuł 10 lit. b) dyrektywy 2005/36/WE

- 12 Dyrektywa 2005/36/WE reguluje co do zasady sytuacje, w których osoby, które uzyskały kwalifikacje zawodowe w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej, chcą wykonywać tę samą działalność zawodową w innym państwie członkowskim. Artykuł 1 dyrektywy 2005/36/WE stanowi również, że takie kwalifikacje można uzyskać w więcej niż jednym państwie członkowskim.
- 13 Zgodnie z art. 21 ust. 1 („Zasada automatycznego uznawania”) dyrektywy 2005/36/WE, który znajduje się w sekcji 1 rozdziału III („Uznawanie na podstawie koordynacji minimalnych wymogów w zakresie kształcenia”) w tytule III, jeżeli osoba ma dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji farmaceuty, uzyskane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, i spełnia minimalne wymogi w zakresie kształcenia, o których mowa w art. 44 ust. 2 w sekcji 7 tego rozdziału, każde państwo członkowskie uznaje te kwalifikacje w myśl zasady automatycznego uznawania. Artykuł 21 ust. 6 dyrektywy 2005/36/WE przewiduje warunki, które należy spełnić, aby państwo członkowskie przyznało danej osobie prawo dostępu do zawodu farmaceuty i jego wykonywania, które obejmują posiadanie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w pkt 5.6.2 załącznika V do dyrektywy 2005/36/WE, poświadczającego, że dana osoba uzyskała wiedzę, umiejętności i kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 3 i art. 44 ust. 3.
- 14 Artykuł 10 lit. b) dyrektywy 2005/36/WE stanowi, że przepisy rozdziału I („Ogólny system uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji”) w tytule III tej dyrektywy mogą mieć zastosowanie również do farmaceutów, którzy, z przyczyn szczególnych i wyjątkowych, nie spełniają wymogów dotyczących odbycia faktycznej i zgodnej z prawem praktyki zawodowej, o których mowa w art. 21 i 44 rozdziału III w tytule III.
- 15 Zgodnie z art. 10 lit. b) dyrektywy 2005/36/WE farmaceuty, którzy nie spełniają wymogów dotyczących praktyki zawodowej, muszą posiadać podstawowy

poziom wykształcenia¹. Pojęcie „podstawowego poziomu wykształcenia” nie zostało zdefiniowane w samej dyrektywie, więc nie jest jasne. W związku z tym izba nie jest w stanie ocenić, czy można uznać, że strona skarżąca w niniejszej sprawie uzyskała podstawowy poziom wykształcenia. Jeżeli można by stwierdzić, że strona skarżąca spełnia ten wymóg, a w jej sprawie można co do zasady zastosować ogólny system uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, art. 11 dyrektywy 2005/36/WE dotyczący poziomów kwalifikacji, art. 13 dotyczący warunków uznania oraz art. 14 przewidujący środki wyrównawcze miałyby znaczenie dla sprawy. Zastosowanie ogólnego systemu uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji skutkowałoby dodatkowymi obowiązkami instytucji uznającej kwalifikacje.

- 16 Bezsporny jest fakt, że strona skarżąca nie uzyskała dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji farmaceuty – w rozumieniu pkt 5.6.2 załącznika V do dyrektywy 2005/36/WE – w żadnym z państw członkowskich Unii Europejskiej i w związku z tym nie może skorzystać z zasady automatycznego uznawania. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2005/36/WE kwalifikacje zawodowe można jednakże wykazać nie tylko na podstawie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, ale również innych dokumentów poświadczających kompetencje lub doświadczenie. Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że strona skarżąca rzeczywiście spełniła w kilku państwach członkowskich wymogi uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty, które określono w art. 44 dyrektywy 2005/36/WE, a nie uzyskała wspomnianego wyżej dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji zawodowych farmaceuty i nie może podjąć praktyki zawodowej wyłącznie ze względu na brak przepisów prawnych, które wyraźnie regulowałyby takie przypadki.
- 17 Zdaniem izby strona skarżąca spełniła wymogi uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty, tj. ukończyła czteroletnie kształcenie zawodowe i odbyła łącznie dwunastomiesięczną praktykę w aptekach (sześć miesięcy w Zjednoczonym Królestwie i sześć miesięcy w Republice Litewskiej). Izba uważa, że gdyby wszystkie te wymogi spełniono w jednym państwie członkowskim, tj. w Zjednoczonym Królestwie, strona skarżąca uzyskałaby dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji farmaceuty, który zostałby uznany w Republice Litewskiej w myśl zasady automatycznego uznawania przewidzianej w art. 21 dyrektywy 2005/36/WE.
- 18 W Republice Litewskiej kwalifikacje zawodowe farmaceuty przyznaje się po ukończeniu pięcioletnich jednolitych studiów w pełnym wymiarze godzin. Gdyby materiał dowodowy zgromadzony w sprawie oceniać jedynie pod względem formalnym, izbie wydaje się, że strona skarżąca w rzeczywistości spełnia wymogi określone w rozporządzeniu nr V-802: po pierwsze, jej wykształcenie

¹ Uwaga tłumacza: Sąd odsyłający ewidentnie odwołuje się do litewskiego brzmienia dyrektywy, ponieważ wersję litewską art. 10 lit. b) można odczytać w ten sposób, że zawarte w tym przepisie odesłanie do „podstawowego poziomu wykształcenia” dotyczy nie tylko lekarzy, ale też między innymi farmaceutów.

akademickie uzyskane w Zjednoczonym Królestwie jest uznawane na Litwie, a po drugie odbyła ona na Litwie praktykę w wymiarze wymaganym w celu uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty.

- 19 Strona skarżąca co do zasady spełniła zatem wymogi konieczne dla uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty w rozumieniu art. 44 dyrektywy 2005/36/WE, ale odmawia się jej uznania (przyznania) kwalifikacji zawodowych w przyjmującym państwie członkowskim ze względów czysto formalnych, tj. ze względu na to, że strona skarżąca nie ma formalnego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji zawodowych. Nie ma takiego dokumentu, ponieważ – ze względu na trudną sytuację osobistą – spełniła wymogi konieczne dla uzyskania kwalifikacji farmaceuty nie w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lecz – korzystając z podstawowej swobody Unii Europejskiej, jaką stanowi swobodny przepływ osób – w dwóch państwach członkowskich Unii Europejskiej, a obecnie chce wykonywać zawód farmaceuty w jednym z nich, tj. w Republice Litewskiej.
- 20 Trybunał Sprawiedliwości dokonał wykładni przepisów dotyczących ogólnego systemu uznawania kształcenia (wyrok z dnia 14 września 2000 r., Hocsman, C-238/98, EU:C:2000:440, pkt 31–34 oraz wyrok z dnia 8 lipca 1999 r., Fernández de Bobadilla, C-234/97, EU:C:1999:367, pkt 33); izba nie może jednak kierować się tym orzecznictwem w niniejszej sprawie ze względu na odmienny stan faktyczny (w przywołanych sprawach osoby miały dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji zawodowych).

Artykuły 45 i 49 TFUE oraz art. 15 karty

- 21 Ponieważ zastosowanie ogólnego systemu uznawania w świetle dyrektywy 2005/36/WE przewidziano tylko w określonych przypadkach, przed izbą staje pytanie, czy w niniejszej sprawie strona skarżąca ma prawo domagać się uznania kwalifikacji zawodowych na podstawie art. 45 TFUE, który przewiduje swobodę przepływu pracowników, oraz art. 49 TFUE, który ustanawia swobodę przedsiębiorczości, a także art. 15 ust. 1 karty, zgodnie z którym każdy ma prawo do podejmowania pracy oraz wykonywania swobodnie wybranego lub zaakceptowanego zawodu, oraz art. 15 ust. 2 karty, zgodnie z którym każdy obywatel Unii ma swobodę poszukiwania zatrudnienia, wykonywania pracy i korzystania z prawa przedsiębiorczości.
- 22 Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, że przepisy krajowe określające wymogi uzyskania kwalifikacji mogą mieć skutek w postaci utrudnienia wykonywania podstawowych swobód, jeśli rzeczony przepisy krajowe pomijają wiedzę i kwalifikacje uzyskane przez zainteresowanego w innym państwie członkowskim (zobacz wyrok z dnia 7 maja 1991 r., Vlassopoulou, C-340/89, EU:C:1991:193, pkt 15; wyrok z dnia 13 listopada 2003 r., Morgenbesser, C-313/01, EU:C:2003:612, pkt 62; oraz wyrok z dnia 10 grudnia 2009 r., Peśla, C-345/08, EU:C:2009:771, pkt 36). Władze państwa członkowskiego muszą wziąć pod uwagę wszystkie dyplomy, zaświadczenia i inne dokumenty posiadane przez

daną osobę oraz odnośne doświadczenie, porównując kompetencje wykazane w świetle tych dokumentów oraz tego doświadczenia z wiedzą i kwalifikacjami wymaganymi w przepisach prawa krajowego (zobacz wyrok w sprawie Vlassopoulou, pkt 16; wyrok z dnia 22 stycznia 2002 r., Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, pkt 24; oraz wyrok w sprawie Morgenbesser, pkt 57 i 58). Ta procedura porównawczego badania powinna pozwolić władzom przyjmującego państwa członkowskiego na obiektywne upewnienie się, że zagraniczny dyplom potwierdza, iż jego właściciel ma wiedzę i kwalifikacje, jeśli nie identyczne, to przynajmniej równoważne z wiedzą i kwalifikacjami potwierdzonymi dyplomem krajowym. Ta ocena równoważności zagranicznego tytułu musi zostać dokonana wyłącznie z uwzględnieniem poziomu wiedzy i kwalifikacji, którego tytuł ten – w świetle charakteru i czasu trwania studiów i związanego z nim szkolenia praktycznego – pozwala domniemywać u właściciela dyplomu (zobacz wyrok w sprawie Vlassopoulou, pkt 17; wyrok w sprawie Morgenbesser, pkt 68; oraz wyrok w sprawie Peśla, pkt 39).

- 23 Co za tym idzie, nawet jeżeli na pytanie pierwsze należałoby udzielić odpowiedzi przeczącej, w szczególności ze względu na fakt, że sytuacja taka jak ta występująca w niniejszej sprawie nie jest objęta zakresem stosowania dyrektywy 2005/36/WE, ponieważ strona skarżąca nie uzyskała dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, w związku z czym sytuacja nie podlega harmonizacji na mocy prawa wtórnego Unii Europejskiej, należy przyjąć stanowisko, zgodnie z którym strona skarżąca powinna mieć prawo powołać się bezpośrednio na przepisy prawa pierwotnego Unii Europejskiej. W tym przypadku właściwy organ powinien – w myśl postanowień TFUE i karty – ocenić kształcenie zawodowe strony skarżącej i porównać je z kształceniem zawodowym wymaganym w Republice Litewskiej, a także uwzględnić jej doświadczenie zawodowe i kształcenie dodatkowe. W przypadku stwierdzenia różnic może wezwać stronę skarżącą do ich uzupełnienia lub do uzyskania dodatkowego doświadczenia zawodowego. W przeciwnym razie izbie wydaje się, że działania właściwych organów można by uznać za mające skutek w postaci utrudnienia wykonywania podstawowych swobód zagwarantowanych w TFUE i karcie, a działania takie mogą sprawić, że korzystanie z tych swobód będzie mniej atrakcyjne lub całkowicie niemożliwe.